

Aires de canvi

35

França està molt millor

Jean-Marie Colombani

36

Queda algun espanyol a Espanya?

Juan Luis Cebrián

37

Qui serà qui a Itàlia

Beppe Servergnini

50

Una prova de pantalla

Bill Gates

CULTURA

64

L'any Clavé convida...

Roger Aliet

Es commemoren els 125 anys de la mort de Josep Anselm Clavé.

66

1.999.000 espectadors?

Andreu Sotorra

El teatre català podria arribar als dos milions d'espectadors.

67

Els macrofestivals es resituen

Lluís Gendrau

Els macrofestivals encara han de trobar el seu lloc.

68

1999: amanida cultural

Eliseu T. Climent

En 1999 la cultura recupera propostes interessants per elles mateixes.

69

Cap a la fi de segle

Rosanna Melià

Calendari dels principals esdeveniments del 1999.

Els aires de canvi de segle es noten per tot arreu. Encara no som al 2000, però el món té pressa i ja és segur que al 1999, que ara comença, es materialitzaran alguns canvis dels que queden als llibres d'història per sempre més. A l'últim dia del 1998, els ministres d'Economia dels quinze països de la Unió Europea es reuneixen en sessió extraordinària a Brussel·les per a aixecar acta de la creació de l'euro, que de moment només serà una moneda única però que amb el pas del temps portarà més conseqüències, tant en el camp de la política com en el de la cultura.

Europa també encara la fi de segle amb una majoria de governs de centre-esquerra. Una majoria que probablement reflecteix millor la manera de ser i de pensar de la societat actual que la majoria de dretes que va precedir l'actual etapa històrica.

L'excepció és precisament el govern espanyol, en mans del Partit Popular, però de la mateixa manera que els partits d'esquerra van renegar temps enrere del marxisme com a ideologia, també la dreta espanyola renegarà aviat —el congrés del PP es fa el gener— de les seues tradicionals posicions postfranquistes.

Allò que potser quedarà penjat és la qüestió nacional. L'espanyolisme està molt arrelat, i si l'estat espanyol ha estat capdavanter a nivell europeu en el procés de descentralització política, no sembla que l'actual govern de Madrid siga capaç de moment d'anar gaire més lluny. Fins i tot pot passar que, mentre ens entretenim en discussions bizantines sobre la relectura de la Constitució espanyola, altres estats europeus tendesquen a una organització política més ajustada a la realitat social, cultural i econòmica.

En qualsevol cas, els aires de canvi es faran molt evidents als Països Catalans a causa de les eleccions. A Catalunya, per primera vegada en molts anys, Jordi Pujol s'enfrontarà a un candidat del nivell de Pasqual Maragall. En canvi, a les Illes Balears, Jaume Matas haurà de passar la seua primera revàlida electoral enfrontant-se més a un estat d'opinió advers que no pas a un candidat concret.

Si el PP pot perdre el govern balear, és molt possible que conserve el govern valencià. A Eduardo Zaplana no li han sortit adversaris que estiguen a l'altura de les circumstàncies. No a les seues circumstàncies, sinó a les del país. Els socialistes estan massa desunits, i els nacionalistes tot just comencen a caminar.

A part d'això, al País Valencià l'any 99 comença amb dues certeses més: el famós pacte lingüístic encara no s'ha aplicat, i Terra Mítica —el parc temàtic que es construeix a Benidorm— no s'inaugurarà en el moment previst (una altra cosa seria un miracle). Com que cap de les dues coses pot tardar dotze mesos més a aclarir-se, 1999 serà decisiu també en aquests aspectes.

Quant a l'escenari econòmic, l'any nou pot ser l'últim del període de bonança que va començar el 1993/94. Probablement depèn més del Japó, de Rússia i del Brasil que no pas del que passe a Europa, on l'entesa entre empresaris i sindicats i l'encert dels governs són les úniques armes per a defensar la prosperitat actual. Però ni aquestes armes són totalment eficaces davant dels efectes de la globalització, que, si és veritat que té molts avantatges, no es pot dir que siga avinentim de benestar per a tothom. ■

“Europa encara la fi de segle amb una majoria de governs de centre-esquerra, que probablement reflecteix millor la manera de ser i de pensar de la societat actual.”

OPINIÓ

82

El setè segell

Joan Francesc Mira